

Rädda elever i skolan

Publicerad här den 20 mars 2014

MÅNGA ELEVER ÄR RÄDDA I SKOLAN. Rädda för att få frågan på den läxa som de inte har gjort. Rädda för att göra bort sig framme vid tavlan. Rädda för att få kritik både av läraren och hemma för dåliga betyg. Det är elever som inte har fått med sig det språk och det stöd från hemmet som de hade behövt för att lyckas i skolan. De flesta bor i socialt utsatta områden. Många har föräldrar som har problem med arbetslöshet och missbruk, dålig hälsa, dålig ekonomi och trångboddhet.

Eleverna är också rädda för det liv som väntar dem i framtiden. De får ideligen veta hur viktigt det är att de har bra betyg om de ska få något jobb efter skolan. Men de inser att de aldrig kommer att bli helt godkända.

De är rädda för att få ett sådant liv. Att hamna i gäng där man stjälar, rånar, säljer droger och prostituerar sig. Där man kan skadas i gängstrider, dömas till fängelse eller dö genom en överdos.

Så illa går det för många ungdomar. Det finns det statistik på. Statistiken säger dock inget om skolans roll för dessa olycksöden. Att elever misslyckas i skolan beror inte på någon naturlag. Det beror på att man fattat dåliga beslut om skolan. Dessa elever måste få tidigt stöd i förskolan och sedan i skolans tidiga årskurser så att de lär sig det språk de behöver. Därför måste barn- och elevgrupperna minska och antalet speciallärare och stödpersonal ökas. Eleverna måste också få hjälp till en meningsfull fritid. Därför måste antalet fritidsgårdar och fritidspedagoger ökas. Fram till valsapurten 2014 har alliansregeringen i stället under många år bidragit till att det blivit väsentligt större barn- och elevgrupper och avsevärt färre speciallärare och fritidspedagoger.

Lärarna har länge känt till vilka insatser som behövs för de skolsvaga eleverna. Varför har då inte politikerna sett till att dessa insatser blivit gjorda? En förklaring kan vara att föräldrarna till dessa elever är en svag grupp som har marginell betydelse i riksdagsvalet. En annan förklaring kan vara att det bara är en handfull av riksdagens 349 ledamöter som bor i något socialt utsatt bostadsområde. De kommer inte i kontakt med några skolsvaga elever. Det gör heller inte de ledarskribenter och debattredaktörer som styr skoldebatten i medierna. De har lojalt försvarat alliansens politik med sänkta skatter och de nedskärningar i skola och välfärd som blir en följd. Därför hörs sällan de röster som opponerar sig mot den systematiska misshandel som de skolsvaga eleverna är utsatta för i alliansens skola.

Fler politiker och pedagoger skulle tänka till och våga engagera sig. Man har nog känt till svårigheterna för de skolsvaga eleverna. Men man har hållit dem på armlängds avstånd. På samma sätt som man skakar av sig de hemska nyheterna om brott mot barn i krigförande länder. Där är det ju sådant som sker långt borta och som man ändå inte kan göra något åt, säger man sig. Men misshandeln av de skolsvaga eleverna sker här, och den skulle man kunna göra något åt. Om bara viljan fanns. Om inte beslutsfattarna beter sig som apan som inget ser, inget hör och inget säger. Då skulle många elever slippa vara så rädda.